

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti razširjeni senat)

z dne 21. aprila 2021 *

„Znamka Evropske unije – Postopek za ugotovitev ničnosti – Besedna znamka Evropske unije
MONOPOLY – Absolutni razlog za zavrnitev – Slaba vera – Člen 52(1)(b) Uredbe (ES) št. 207/2009
(postal člen 59(1)(b) Uredbe (EU) 2017/1001)“

V zadevi T-663/19,

Hasbro, Inc. s sedežem v Pawtucketu, Rhode Island (Združene države), ki jo zastopa J. Moss, barrister,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopata P. Sipos in V. Ruzek,
agenta,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Kreativni Događaji d.o.o. s sedežem v Zagrebu (Hrvaška), ki jo zastopa R. Kunze, odvetnik,

zaradi tožbe zoper odločbo drugega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 22. julija 2019 (zadeva R 1849/2017-2) v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med družbama Kreativni Događaji in Hasbro,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti razširjeni senat),

v sestavi A. Marcoulli, predsednica, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (poročevalec), C. Iliopoulos in R. Norkus, sodniki,

sodna tajnica: A. Juhász-Tóth, administratorica,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 30. septembra 2019,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je EUIPO v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 8. januarja 2020,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenientka v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 7. januarja 2020,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi obravnave z dne 9. oktobra 2020

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Tožeča stranka, družba Hasbro, Inc. je 30. aprila 2010 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) vložila zahtevo za registracijo znamke Evropske unije na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)).
- 2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je besedni znak MONOPOLY.
- 3 Proizvodi in storitve, za katere se je zahtevala registracija, spadajo – po zožitvi seznama v postopku pred EUIPO – v razrede 9, 16, 28 in 41 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, in za vsakega izmed teh razredov ustrezajo tem opisom:
 - razred 9: „Znanstveni, pomorski, geodetski, fotografski, kinematografski, optični, tehtalni, merilni, signalizacijski, kontrolni (nadzorni), reševalni ter učni aparati in instrumenti; aparati in instrumenti za prevajanje, preklapljanje, transformiranje, akumuliranje, regulacijo ali kontrolo električne energije; aparati za snemanje, prenos in reprodukcijo zvoka in slike; magnetni nosilci zapisov, zvočne plošče; prodajni avtomati in mehanizmi za aparate na kovance; registrske blagajne, računski stroji, oprema za obdelavo informacij in računalniki; gasilni aparati; elektronski zabavni aparati; elektronske igre; računalniške igrice; računalniška strojna oprema; programska oprema, krmilniki za vse prej navedene proizvode, kartice, diski, trakovi, kabli in vezja, ki vsebujejo ali so namenjena prenosu podatkov ali programske opreme; igralniške igre, interaktivna razvedrilna programska oprema, in sicer programska oprema za igrice, programi za igrice, kasete za računalniške igre, diski z računalniškimi igrami; interaktivne video igre za navidezno resničnost, ki vsebujejo računalniško programsko in strojno opremo; interaktivni multimedijски programi za igre; naložljiva programska oprema za uporabo z računalniki ali računalniškimi igrami, prenosnimi igralnimi napravami, konzolami za igre, komunikacijskimi napravami in mobilnimi telefoni; elektronske igre, vključno z video igrami; programska oprema za video igre, programi za video igre, kasete za video igre, diski z video igrami, ki se vsi uporabljajo v zvezi z računalniki, prenosnimi igralnimi napravami, konzolami za igre, komunikacijskimi napravami in mobilnimi telefoni; video loterijski terminali; računalniški in video igralni aparati, in sicer aparati za video igre za uporabo s televizijami; igralni aparati za uporabo s televizijskim sprejemnikom; avdio oziroma video posnetki, laserski diski, video diski, gramofonske plošče, kompaktni diski, CD-ROM-i z igrami; filme, zabavo in glasbo; igralne konzole; komunikacijske naprave in mobilni telefoni; vnaprej posneti filmi; vnaprej posneti televizijski, radijski in zabavni programi in vsebine; deli in oprema za vse prej navedene proizvode“;
 - razred 16: „Papir, lepenka in izdelki iz teh snovi, ki jih ne obsegajo drugi razredi; tiskovine, knjigoveški materiali; fotografije; pisarniški material; lepila za pisarniški material ali za gospodinjstvo; potrebščine za umetnike; čopiči; pisalni stroji in pisarniški pribor (razen pohištva); material za učenje ali poučevanje (razen aparatov); zavijalni materiali iz umetnih snovi (ki jih ne obsegajo drugi razredi); tiskarske črke; klišeji; deli in oprema za vse prej navedene proizvode“;

- razred 28: „Igre in igrače; izdelki za gimnastiko in šport, ki jih ne obsegajo drugi razredi; okraski za novoletno jelko; igralni avtomati; aparati na kovance (igre); igralne karte; deli in oprema za vse prej navedene proizvode“;
 - razred 41: „Izobraževanje; pouk; razvedrilo; razvedrilo v obliki filmov, televizijskih programov in radijskih programov; športne in kulturne dejavnosti“.
- 4 Prijava znamke je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 2010/146 z dne 9. avgusta 2010.
- 5 Izpodbijana znamka je bila 25. marca 2011 registrirana pod številko 9071961.
- 6 Poleg tega je bila tožeča stranka tudi imetnica treh besednih znamk Evropske unije MONOPOLY, od katerih je bila prva 23. novembra 1998 registrirana pod številko 238352 (v nadaljevanju: prejšnja znamka št. 238352), druga 21. januarja 2009 pod številko 6895 511 (v nadaljevanju: prejšnja znamka št. 6895 511), tretja pa 2. avgusta 2010 pod številko 8950 776 (v nadaljevanju: prejšnja znamka št. 8950 776).
- 7 Prejšnja znamka št. 238352 zajema proizvode, ki spadajo v razrede 9, 25 in 28 ter za vsakega izmed teh razredov ustrezajo tem opisom:
- razred 9: „Elektronski zabavni aparati; elektronske igre; računalniške igrice; računalniška strojna oprema; programska oprema, krmilniki za prej navedene proizvode, kartice, diski, trakovi, kabli in vezja, ki vsebujejo ali so namenjena prenosu podatkov ali programske opreme; igralniške igre, deli in oprema za vse prej navedene proizvode“;
 - razred 25: „Oblačila, obutev, pokrivala; deli in oprema za vse prej navedene proizvode“;
 - razred 28: „Igre in igrače; izdelki za gimnastiko in šport, ki jih ne obsegajo drugi razredi; okraski za novoletno jelko; deli in oprema za vse prej navedene proizvode“.
- 8 Prejšnja znamka št. 6895 511 zajema „razvedrilne storitve“ iz razreda 41.
- 9 Prejšnja znamka št. 8950 776 zajema proizvode, ki spadajo v razred 16 in ustrezajo temu opisu: „Papir, lepenka in izdelki iz teh snovi, ki jih ne obsegajo drugi razredi; tiskovine, knjigoveški materiali; fotografije; pisarniški material; lepila za pisarniški material ali za gospodinjstvo; potrebščine za umetnike; čopiči; pisalni stroji in pisarniški pribor (razen pohištva); material za učenje ali poučevanje (razen aparatov); zavijalni materiali iz umetnih snovi (ki jih ne obsegajo drugi razredi); tiskarske črke; klišeji“.
- 10 Intervenientka, družba Kreativni Dogadaji d.o.o., je 25. avgusta 2015 na podlagi člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 59(1)(b) Uredbe 2017/1001) zoper izpodbijano znamko vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti za vse proizvode in storitve, ki jih ta znamka označuje. Intervenientka meni, da je tožeča stranka ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke ravnala v slabi veri, ker je ta zahteva pomenila ponovljeno prijavo prejšnjih znamk št. 238352, 6895 511 in 8950 776 (v nadaljevanju skupaj: prejšnje znamke), njen namen pa je bil obiti obveznost dokazovanja resne in dejanske uporabe teh znamk.
- 11 Oddelek za izbris je 22. junija 2017 zahtevo za ugotovitev ničnosti zavrnil. Med drugim je oddelek za izbris menil, prvič, da varstvo iste znamke v štirinajstih letih samo po sebi ne kaže na namen izognitve obveznosti dokazovanja resne in dejanske uporabe prejšnjih znamk, in drugič, da trditve intervenientke niso bile podprte z dokazi, da je tožeča stranka ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke ravnala v slabi veri.

- 12 Intervenientka je 22. avgusta 2017 pri EUIPO na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 (postali člani od 66 do 71 Uredbe 2017/1001) vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris.
- 13 Stranki sta bili 3. avgusta 2018 obveščeni, da bo potekal ustni postopek, da bi se bolje razumele posebne okoliščine, na katerih je temeljila strategija tožeče stranke ob prijavi izpodbijane znamke.
- 14 Tožeča stranka je 12. novembra 2018 predložila pričanje osebe, zaposlene v njeni družbi (v nadaljevanju: pričanje), skupaj z dokazi.
- 15 Obravnava je potekala 19. novembra 2018 v prostorih EUIPO.
- 16 Intervenientka je 21. januarja 2019 predložila pripombe na zapisnik in vsebino ustnega postopka, s katerimi je predlagala, naj se pričanje ne upošteva. Tožeča stranka je 22. februarja 2019 na te pripombe odgovorila.
- 17 Drugi odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 22. julija 2019 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) delno razveljavil odločbo oddelka za izbris, ugotovil, da je izpodbijana znamka za del proizvodov in storitev, ki jih zajema, nična, v preostalem delu pritožbo zavrnil in strankama naložil, naj nosita svoje stroške, povezane s postopkom za ugotovitev ničnosti in pritožbo. Odbor za pritožbe je v bistvu menil, da je bilo z zbranimi dokazi dokazano, da je tožeča stranka glede proizvodov in storitev, zajetih z izpodbijano znamko, ki so enaki proizvodom in storitvam, zajetim s prejšnjimi znamkami, ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke ravnala v slabi veri.

Predlogi strank

- 18 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - izpodbijano odločbo razveljavi;
 - intervenientki naloži plačilo stroškov.
- 19 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 20 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka pred odborom za pritožbe, nastalimi intervenientki.

Pravo

Določitev materialnega prava, ki se uporablja

- 21 Glede na datum vložitve zahteve za registracijo izpodbijane znamke, in sicer 30. april 2010, ki je odločilen za opredelitev materialnega prava, ki se uporablja, se za dejansko stanje v obravnavani zadevi uporabljajo materialnopravne določbe Uredbe št. 207/2009 (glej v tem smislu sklep z dne 5. oktobra 2004, Alcon/UUNT, C-192/03 P, EU:C:2004:587, točki 39 in 40, ter sodbo z dne 23. aprila 2020, Gugler

France/Gugler in EUIPO, C-736/18 P, neobjavljena, EU:C:2020:308, točka 3 in navedena sodna praksa). Zato je treba v obravnavani zadevi v zvezi s pravili materialnega prava sklicevanja odbora za pritožbe v izpodbijani odločbi in strank v vlogah na člen 59(1)(b) Uredbe 2017/1001 razumeti, kot da se nanašajo na člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ki ima isto vsebino.

Predmet spora

- 22 Čeprav tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj izpodbijano odločbo v celoti razveljavi, je treba navesti, da je tožeča stranka v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi priznala, da je treba predmet spora omejiti na razveljavitev izpodbijane odločbe v delu, v katerem je bila s to odločbo ugotovljena ničnost izpodbijane znamke, kjer so z njo označeni proizvodi in storitve iz razredov 9, 16, 28 in 41, kot so navedeni v točki 1 izreka izpodbijane odločbe in so enaki proizvodom in storitvam, zajetim s prejšnjimi znamkami.

Dopustnost tožbe

- 23 Intervenientka je v točkah od 17 do 19 odgovora na tožbo in na obravnavi v bistvu trdila, da je tožba v skladu s členoma 172 in 177 Poslovnika Splošnega sodišča očitno nedopustna, ker EUIPO v tožbi ni bil naveden kot stranka, zoper katero je vložena tožba, in ker dopolnitev tožbe z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 17. oktobra 2019, ni mogla pravočasno odpraviti te nepravilnosti.
- 24 V zvezi s tem je treba spomniti, da lahko sodišče Evropske unije, kot je navedla tudi intervenientka v točki 20 odgovora na tožbo, glede na okoliščine posameznega primera presoja, ali učinkovito izvajanje sodne oblasti upravičuje meritorno zavrnitev tožbe, ne da bi bilo treba prej odločiti o njeni dopustnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 26. februarja 2002, Svet/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, točki 51 in 52).
- 25 V okoliščinah obravnavane zadeve Splošno sodišče meni, da je treba v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti kar takoj preučiti utemeljenost tožbe, ne da bi se pred tem odločilo o njeni dopustnosti, saj tožba iz razlogov, navedenih v nadaljevanju, vsekakor ni utemeljena.

Utemeljenost

- 26 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja dva tožbena razloga, od katerih se prvi nanaša na kršitev člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, drugi pa na kršitev pravice do poštenega sojenja.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009

- 27 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom izpodbija presojo odbora za pritožbe, da je tožeča stranka ravnala v slabi veri ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke.
- 28 EUIPO in intervenientka trditve tožeče stranke prerekata.
- 29 Uvodoma je treba opozoriti, da se v skladu s členom 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 znamka Evropske unije razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri EUIPO, ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, če prijavitelj ni ravnal v dobri veri ob vložitvi zahteve za registracijo te znamke.

- 30 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da se, kadar pojem iz Uredbe št. 207/2009 v tej uredbi ni opredeljen, njegov pomen in obseg določita glede na običajni pomen, ki ga ima v vsakdanjem jeziku, ob tem pa se upoštevajo kontekst, v katerem se ta pojem uporablja, in cilji, ki se uresničujejo s to uredbo (glej sodbo z dne 12. septembra 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 31 To torej velja tudi za pojem ravnati v „slabi veri“ iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, saj zakonodajalec Unije tega pojma ni nikakor opredelil.
- 32 Pojem ravnati v „slabi veri“ v skladu z njegovim običajnim pomenom v vsakdanjem jeziku vključuje obstoj nepoštene naravnosti ali nepoštenega namena, vendar je treba ta pojem razložiti tudi v kontekstu prava znamk, ki je kontekst gospodarskega prometa. V zvezi s tem je treba navesti, da se z Uredbo Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), Uredbo št. 207/2009 in Uredbo 2017/1001, ki so bile sprejete zaporedno, uresničuje isti cilj, in sicer vzpostavitev in delovanje notranjega trga. S pravili o znamki Evropske unije se želi zlasti prispevati k sistemu neizkrivljene konkurence v Uniji, v katerem mora biti vsakemu podjetju, da bi navezalo nase stranke s kakovostjo svojih proizvodov ali storitev, omogočeno, da kot znamke registrira znake, ki potrošniku brez možnosti zmede omogočajo razlikovanje teh proizvodov ali storitev od proizvodov ali storitev z drugim izvorom (glej sodbo z dne 12. septembra 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, točka 43 in navedena sodna praksa).
- 33 Absolutni razlog za ničnost iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 se zato uporablja, kadar iz upoštevanih in ujemajočih se indecev izhaja, da imetnik znamke Evropske unije zahteve za registracijo te znamke ni vložil s ciljem lojalnega konkuriranja, temveč da bi na način, ki ni v skladu z dobrimi poslovnimi običaji, posegel v interese tretje osebe, ali da bi, ne da bi bil usmerjen proti določeni tretji osebi, pridobil izključno pravico za druge namene kot tiste, ki so zajeti s funkcijami znamke in med katerimi je bistvena funkcija označbe izvora (sodba z dne 12. septembra 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, točka 46).
- 34 Poleg tega je treba dodati, da je Sodišče v sodbi z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), podalo več pojasnil glede tega, kako je treba razlagati pojem slabe vere iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009.
- 35 Po mnenju Sodišča je treba za presojo obstoja slabe vere prijavitelja v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 upoštevati vse upoštevne dejavnike, ki so značilni za obravnavano zadevo in obstajajo ob vložitvi zahteve za registracijo znaka kot znamke Evropske unije, ter zlasti, prvič, dejstvo, da prijavitelj ve ali mora vedeti, da tretja oseba vsaj v eni državi članici uporablja enak oziroma podoben znak za enak oziroma podoben proizvod ali storitev, ki bi ga potrošnik lahko zamenjal z znakom, za katerega se zahteva registracija, drugič, namen prijavitelja preprečiti tej tretji osebi, da bi še naprej uporabljala tak znak, in tretjič, stopnjo pravne zaščite, ki jo imata znak tretje osebe in znak, za katerega se zahteva registracija (glej v tem smislu sodbo z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, točka 53).
- 36 Vendar je iz formulacije, ki jo je Sodišče uporabilo v sodbi z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, točka 53), razvidno, da so v njej naštetih dejavniki zgolj primeri iz celote elementov, ki se lahko upoštevajo pri odločitvi o morebitni slabi veri prijavitelja ob prijavi znamke (glej sodbo z dne 26. februarja 2015, Pangyrus/UUNT – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, neobjavljena, EU:T:2015:115, točka 67 in navedena sodna praksa). Sodišče je namreč v navedeni sodbi zgolj odgovorilo na vprašanja nacionalnega sodišča, ki so se v bistvu nanašala na vprašanje, ali so taki dejavniki upoštevni (glej v tem smislu sodbo z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, točki 22 in 38). Tako neobstoj

enega ali drugega od teh dejavnikov glede na okoliščine obravnavane zadeve ne nasprotuje nujno temu, da se ugotovi slaba vera prijavitelja (glej v tem smislu sodbo z dne 7. julija 2016, Copernicus-Trademarks/EUIPO – Maquet (LUCO), T-82/14, EU:T:2016:396, točka 147).

- 37 V zvezi s tem je treba poudariti, da je generalna pravobranilka E. Sharpston v točki 60 sklepnih predlogov v zadevi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148) navedla, da pojem slabe vere v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 ne more biti omejen na omejeno kategorijo posebnih okoliščin. Cilj te določbe, ki je v splošnem interesu in ki je preprečiti registracije znamk, ki pomenijo zlorabo ali so v nasprotju z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih ali trgovinskih zadevah, bi bil namreč ogrožen, če bi bilo mogoče slabo vero dokazati zgolj z okoliščinami, ki so taksativno našteje v sodbi z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 3. junija 2010, Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, točka 37).
- 38 Tako se v skladu z ustaljeno sodno prakso pri celoviti analizi, opravljeni na podlagi člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, lahko upošteva tudi izvor izpodbijanega znaka in njegova uporaba od njegovega nastanka, poslovna logika, katere del je vložitev zahteve za registracijo znaka kot znamke Evropske unije, in časovno zaporedje dogodkov, ki je značilno za navedeno vložitev (glej sodbo z dne 26. februarja 2015, COLOURBLIND, T-257/11, neobjavljena, EU:T:2015:115, točka 68 in navedena sodna praksa).
- 39 Upoštevati je treba tudi namen prijavitelja ob vložitvi zahteve za registracijo (sodba z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, točka 41).
- 40 V zvezi s tem je bilo pojasnjeno, da je namen prijavitelja v upoštevem času subjektivni element, ki ga je treba določiti glede na objektivne okoliščine obravnavane zadeve (sodba z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, točka 42).
- 41 Pojem slabe vere se tako nanaša na subjektivne vzgibe osebe, ki je vložila zahtevo za registracijo znamke, in sicer na nepošten namen ali drug zlovesč vzgib. Ta pojem pomeni ravnanje, ki odstopa od sprejetih načel glede etičnega vedenja ali dobrih poslovnih običajev v industrijskih ali trgovinskih zadevah (sodba z dne 7. julija 2016, LUCO, T-82/14, EU:T:2016:396, točka 28).
- 42 Vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti, ki se namerava opreti na člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, mora dokazati okoliščine, na podlagi katerih je mogoče sklepati, da je bila zahteva za registracijo znamke Evropske unije vložena v slabi veri, pri čemer se dobra vera prijavitelja domneva, dokler se ne dokaže nasprotno (glej v tem smislu sodbo z dne 8. marca 2017, Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, neobjavljena, EU:T:2017:149, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 43 Kadar EUIPO ugotovi, da bi lahko bila zaradi objektivnih okoliščin obravnavane zadeve, na katere se sklicuje vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti, domneva dobre vere imetnika zadevne znamke ob vložitvi zahteve za njeno registracijo ovržena, mora ta imetnik zagotoviti prepričljiva pojasnila v zvezi s cilji in poslovno logiko zahteve za registracijo navedene znamke.
- 44 Imetnik zadevne znamke je namreč najprimernejši za to, da EUIPO pojasni namene, ki so ga spodbudili k zahtevi za registracijo te znamke, in mu predloži elemente, s katerimi ga prepriča, da so bili njegovi nameni kljub obstoju objektivnih okoliščin legitimni (glej v tem smislu sodbo z dne 5. maja 2017, PayPal/EUIPO – Hub Culture (VENMO), T-132/16, neobjavljena, EU:T:2017:316, točke od 51 do 59, in v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 9. novembra 2016, Birkenstock Sales/EUIPO (Prikaz vzorca medsebojno prepletenih valovitih črt), T-579/14, EU:T:2016:650, točka 136).
- 45 Različne očitke tožeče stranke, navedene v okviru prvega tožbenega razloga, ki je v bistvu sestavljen iz šestih delov, je treba preučiti ob upoštevanju zgoraj navedenih preudarkov.

– Prvi del prvega tožbenega razloga: nepravilna uporaba pravil o presoji slabe vere

- 46 Tožeča stranka v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga odboru za pritožbe očita, prvič, da ni opravil celovite presoje vseh upoštevnihi elementov obravnavane zadeve. Odbor za pritožbe naj bi se neupravičeno osredotočil na en vidik, in sicer na administrativno korist, da tožeči stranki ni treba dokazati resne in dejanske uporabe znamke, katere prijava je bila ponovljena, in naj ne bi upošteval številnih drugih veljavnih razlogov, ki jih je tožeča stranka navedla v utemeljitev svoje strategije prijave znamke.
- 47 Drugič, tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je v točki 66 izpodbijane odločbe ugotovil, da vsaka ponovljena prijava znamke samodejno pomeni prijavo v slabi veri. To pa naj bi bilo v nasprotju z načeli, navedenimi v sodbi z dne 13. decembra 2012, pelicantravel.com/UUNT – Pelikan (Pelikan) (T-136/11, neobjavljena, EU:T:2012:689), in v sklepnih predlogih generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148). Tretjič, tožeča stranka meni, da je navedba odbora za pritožbe v točki 79 izpodbijane odločbe, v skladu s katero tožeča stranka „tudi priznava, da je korist [njene] strategije ta, da ji ni treba dokazati resne in dejanske uporabe [izpodbijane] znamke v okviru postopka z ugovorom“, napačna. Po mnenju tožeče stranke iz dokazov izhaja, da je lahko ena od koristi, povezanih z njeno prakso na področju prijave znamke, administrativna učinkovitost, vendar to ni bil niti glavni razlog niti pomemben razlog.
- 48 EUIPO in intervenientka prerekata utemeljenost tega dela.
- 49 Za preučitev utemeljenosti trditev, predstavljenih v okviru prvega dela prvega tožbenega razloga, je treba na prvem mestu spomniti, katera so načela, ki urejajo pravo znamk Evropske unije, in pravilo o dokazovanju uporabe teh znamk. V zvezi s tem je treba, prvič, navesti, kot je to storil odbor za pritožbe v točki 29 izpodbijane odločbe, da je iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 207/2009 (postala uvodna izjava 3 Uredbe 2017/1001) v bistvu razvidno, da je namen Uredbe št. 207/2009 zagotavljati neizkrivljeno konkurenco. Poleg tega je bilo razsojeno, da je pravo znamk bistveni element sistema neizkrivljene konkurence, ki ga Pogodba vzpostavlja in ohranja, ter da je treba pravice in pooblastila, ki jih znamka Evropske unije daje imetniku, preučiti glede na ta cilj (glej v tem smislu sodbo z dne 6. maja 2003, Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244, točka 48 in navedena sodna praksa).
- 50 Drugič, kot je v bistvu poudaril odbor za pritožbe v točkah 31 in 32 izpodbijane odločbe, iz člena 9(1) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 9(1) Uredbe 2017/1001) sicer izhaja, da se z registracijo znamke Evropske unije imetniku podelijo izključne pravice, vendar iz uvodne izjave 10 Uredbe št. 207/2009 (postala uvodna izjava 24 Uredbe 2017/1001) izhaja, da ni razloga za varstvo znamk Evropske unije ali katere koli znamke, registrirane pred njimi, razen če se znamke dejansko uporabljajo. Znamka Evropske unije, ki se ne uporablja, namreč lahko ovira konkurenco z omejevanjem spektra znakov, ki jih drugi lahko registrirajo kot znamke, in s prikrajšanjem konkurentov za možnost uporabe te znamke ali njej podobne znamke pri dajanju proizvodov ali storitev, ki so enaki ali podobni tistim, ki so varovani z zadevno znamko, na notranji trg. Zato lahko neuporaba znamke Evropske unije pomeni tudi omejitev prostega pretoka blaga in svobode opravljanja storitev (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, točka 32).
- 51 Tretjič, v zvezi z resno in dejansko uporabo znamke Evropske unije je treba opozoriti, da člen 15(1) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 18(1) Uredbe 2017/1001) določa, da „[č]e v obdobju petih let po registraciji imetnik ni začel resno in dejansko uporabljati blagovne znamke EU v Uniji za blago ali storitve, za katere jo je registriral, ali če je bila takšna uporaba prekinjena v obdobju petih zaporednih let, se za blagovno znamko EU uporabljajo sankcije iz te uredbe, razen če obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo“.

- 52 Poleg tega se v skladu s členom 51(1)(a) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 58(1)(a) Uredbe 2017/1001) „[p]ravice imetnika blagovne znamke EU [...] razveljavijo na podlagi zahteve pri [EUIPO] ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic[,] če se v neprekinjenem obdobju petih let blagovna znamka ni resno in dejansko uporabljala v prvotni namen v Uniji za označevanje blaga ali storitev, za katere je registrirana, in za neuporabo ne obstajajo upravičeni razlogi“.
- 53 V zvezi s tem člen 51(2) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 58(2) Uredbe 2017/1001) določa, da „[č]e razlogi za razveljavitev pravic obstajajo le za nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana blagovna znamka EU, se pravice imetnika razveljavijo le za te vrste blaga in storitev“.
- 54 *Ratio legis* zahteve, da se mora znamka uporabljati resno in dejansko, da bi bila varovana na podlagi prava Unije, izhaja iz tega, da vpis znamke Evropske unije v register EUIPO ne sme postati predmet strateške in statistične prijave, s katero bi bil neaktivnemu imetniku podeljen časovno neomejen zakoniti monopol. Nasprotno, navedeni register bi moral vestno odražati označbe, ki jih podjetja dejansko uporabljajo na trgu za razlikovanje svojih proizvodov in storitev v gospodarskem prometu (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2015, Deutsche Rockwool Mineralwoll/UUNT – Recticel (λ), T-215/13, neobjavljena, EU:T:2015:518, točka 20 in navedena sodna praksa).
- 55 Kot je poudaril odbor za pritožbe v točki 35 izpodbijane odločbe, iz načel, ki urejajo pravo znamk Evropske unije, in pravila o dokazovanju uporabe, navedenih v točkah od 49 do 53 zgoraj, torej izhaja, da čeprav je imetniku znamke podeljena izključna pravica, je to izključno pravico mogoče varovati le, če lahko navedeni imetnik po izteku petletnega prehodnega obdobja dokaže resno in dejansko uporabo svoje znamke. Taka ureditev uravnoteži legitimne interese imetnika znamke na eni strani in legitimne interese njegovih konkurentov na drugi strani.
- 56 Na drugem mestu je treba spomniti, da iz sodne prakse, navedene v točki 36 zgoraj, izhaja, da neobstoj dejavnika, ki sta ga Sodišče ali Splošno sodišče štela za upošteven za ugotovitev slabe vere prijavitelja znamke v posebnih okoliščinah nekega spora ali vprašanja za predhodno odločanje, ki sta jima bila predložena, ne nasprotuje nujno temu, da se v drugačnih okoliščinah ugotovi slaba vera drugega prijavitelja znamke. Kot je bilo opozorjeno v točki 37 zgoraj, pojem slabe vere v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 namreč ne more biti omejen na omejeno kategorijo posebnih okoliščin.
- 57 Na tretjem mestu, čeprav ponovljene prijave znamke niso prepovedane, je lahko takšna prijava, ki je bila vložena, da bi se izognilo posledicam neuporabe prejšnjih znamk, upošteven element, s katerim je mogoče dokazati slabo vero avtorja te prijave (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2012, Pelikan, T-136/11, neobjavljena, EU:T:2012:689, točka 27).
- 58 Nazadnje je treba na četrtem mestu spomniti, na podlagi katerih elementov je odbor za pritožbe ugotovil, da ponovljena prijava prejšnjih znamk kaže na slabo vero tožeče stranke.
- 59 Prvič, odbor za pritožbe je v točki 71 izpodbijane odločbe navedel, da se je tožeča stranka v okviru dveh postopkov z ugovorom oprla na izpodbijano znamko in prejšnje znamke. V zvezi s tem je odbor za pritožbe ugotovil, da sta odločbi, s katerima je tožeča stranka v teh postopkih uspela, temeljili na izpodbijani znamki, saj za to znamko ni bilo treba predložiti dokaza o resni in dejanski uporabi.
- 60 Drugič, odbor za pritožbe je v točki 72 izpodbijane odločbe navedel, da se je tožeča stranka v zvezi z morebitnimi razlogi, ki naj bi utemeljevali zahtevo za novo registracijo iste znamke, pred organi EUIPO sklicevala na zmanjšanje administrativnega bremena. Odbor za pritožbe je v bistvu dodal, da je tožeča stranka glede na pričanje osebe, zaposlene v njeni družbi, na obravnavi z dne 19. novembra 2018 nove prijave vložila iz več razlogov, iz katerih bi bilo njeno upravljanje v administrativnem smislu poenostavljeno, vendar te prijave ne pomenijo ponovljenih enakih prijav, saj so bile navedene prijave širše in utemeljene z upravičenimi poslovnimi razlogi. Poleg tega je odbor za pritožbe v točki 73

izpodbijane odločbe ugotovil, da je, ker prejšnje znamke niso bile odpovedane, zaradi povečanega obsega dela in vlaganj, ki je posledica kopičenja enakih znamk, težko ugotoviti interes za take prijave, povezan z zmanjšanjem administrativnega bremena.

- 61 Tretjič, odbor za pritožbe je v točki 75 izpodbijane odločbe v bistvu navedel, da je iz pričanja, opravljenega na obravnavi 19. novembra 2018, razvidno, najprej, da to, da se je mogoče sklicevati na registracijo znamke, ne da bi bilo treba dokazati njeno uporabo, pomeni korist za tožečo stranko in da gre za vidik, znan vsem imetnikom znamke, dalje, da ne gre za edini vzgib za prijave zaporednih znamk tožeče stranke, in nazadnje, da če ima podjetje različne znamke različnih starosti, je za to podjetje smiselno, da nasprotuje poznejši znamki na podlagi nedavne znamke, za katero ni treba dokazati uporabe, da bi se znižali stroški, povezani s predložitvijo dokazov in udeležbo na obravnavah, oziroma da je z administrativnega vidika bolj učinkovito, če tega dokaza ni treba predložiti.
- 62 Četrtrič, odbor za pritožbe je v točki 77 izpodbijane odločbe navedel, da je bilo glede na pričanje to, da družbe vložijo zahteve za registracijo za znamke, ki so že predmet obstoječih registracij v Uniji, in da v te nove zahteve vključijo proizvode ali storitve, ki jih zajemajo prejšnje znamke, sprejeta industrijska praksa v upoštevnem obdobju.
- 63 Petič, ob upoštevanju elementov, navedenih v točkah od 71 do 78 izpodbijane odločbe, je odbor za pritožbe v točki 79 te odločbe ugotovil, da je tožeča stranka namenoma ponovno vložila zahtevo za registracijo znamke MONOPOLY, da bi ta zajemala tudi proizvode in storitve, ki so že zajeti s prejšnjimi znamkami. Poleg tega je odbor za pritožbe ugotovil, da je tožeča stranka priznala, da je korist zaradi te strategije to, da ji ni treba dokazati resne in dejanske uporabe izpodbijane znamke v okviru postopka z ugovorom, kar je eden od dejavnikov, ki jih je tožeča stranka upoštevala pri registraciji znamke, in dodal, da ne vidi nobene druge poslovne logike, na kateri bi temeljila takšna strategija prijave.
- 64 Šestič, odbor za pritožbe je v točki 80 izpodbijane odločbe menil, da dejstvo, da tožeča stranka trdi, da gre za običajno industrijsko prakso, jasno pomeni, da je bila uporaba te strategije namerna.
- 65 Ob upoštevanju vseh teh okoliščin je odbor za pritožbe po eni strani v točki 81 izpodbijane odločbe ugotovil, da je namen tožeče stranke dejansko izkoristiti pravila prava znamk Evropske unije s tem, da umetno ustvari položaj, v katerem ji ni treba dokazati resne in dejanske uporabe prejšnjih znamk za proizvode in storitve, ki jih zajema izpodbijana znamka. Na drugi strani je odbor za pritožbe v točki 82 izpodbijanega sklepa menil, da je treba šteti, da ravnanje tožeče stranke izhaja iz namena izkrivljanja in povzročanja neravnovesja sistema, ki izhaja iz tega prava, kot ga je določil zakonodajalec Unije.
- 66 Trditve tožeče stranke je treba preučiti ob upoštevanju elementov, navedenih v točkah od 49 do 65 zgoraj.
- 67 Na prvem mestu, trditev, da je odbor za pritožbe v točki 66 izpodbijane odločbe napačno ugotovil, da vsaka ponovljena prijava znamke Evropske unije samodejno pomeni prijavo v slabi veri, je treba zavrniti, ker izhaja iz napačnega razumevanja izpodbijane odločbe. Ugotoviti je namreč treba, da je odbor za pritožbe v točkah od 66 do 70 izpodbijane odločbe zgolj opozoril na sodno prakso, ki se uporablja za presojo morebitne slabe vere imetnika znamke Evropske unije. Šele v točki 71 in naslednjih izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe preučil okoliščine obravnavane zadeve z vidika sodne prakse in ugotovil, da je tožeča stranka ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke ravnala v slabi veri.
- 68 Poleg tega, tudi če bi bilo treba trditev tožeče stranke razumeti tako, da se z njo odboru za pritožbe očita, da je v izpodbijani odločbi na splošno ugotovil, da vsaka ponovljena prijava nujno pomeni vložitev v slabi veri, je treba to trditev prav tako zavrniti.

- 69 Iz razlogovanja odbora za pritožbe, kot je povzeto v točkah od 59 do 64 zgoraj, je namreč nedvoumno razvidno, da ta ni štel, da ponovljena prijava znamke Evropske unije kaže na slabo vero tožeče stranke, temveč dejstvo, da je iz elementov iz spisa razvidno, da je bil njen namen izogniti se temeljnemu pravilu prava znamk Evropske unije, in sicer pravilu o dokazovanju uporabe, da bi iz tega imela korist na škodo ravnotežja sistema znamk Evropske unije, ki ga je vzpostavil zakonodajalec Unije.
- 70 V zvezi s tem je treba poudariti, da nobena določba ureditve v zvezi z znamkami Evropske unije ne prepoveduje ponovne vložitve zahteve za registracijo znamke in da zato taka vložitev sama po sebi ne more dokazati slabe vere prijavitelja, ne da bi izhajala iz drugih upoštevnihih elementov, na katere se sklicuje vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti ali EUIPO. Vendar je treba ugotoviti, da je v obravnavani zadevi iz preudarkov odbora za pritožbe razvidno, da je tožeča stranka priznala in celo trdila, da ena od koristi, ki upravičuje prijavo izpodbijane znamke, temelji na dejstvu, da ji ni treba predložiti dokaza o resni in dejanski uporabi te znamke. Takega ravnanja pa ni mogoče šteti za legitimno ravnanje, ampak je treba šteti, da je v nasprotju s cilji Uredbe št. 207/2009, načeli, ki urejajo pravo znamk Evropske unije, in pravilom o dokazovanju uporabe, kot so navedeni v točkah od 49 do 55 zgoraj.
- 71 V posebnih okoliščinah obravnavane zadeve je bil namreč namen ponovljene prijave tožeče stranke, po njenem lastnem priznanju, med drugim ta, da ji ni bilo treba dokazati uporabe izpodbijane znamke, zaradi česar se za prejšnje znamke podaljša petletno prehodno obdobje iz člena 51(1)(a) Uredbe št. 207/2009.
- 72 Zato je treba ugotoviti, da ne le, da strategija prijave, ki jo je uporabljala tožeča stranka, katere namen je bil izogniti se pravilu o dokazovanju uporabe, ni v skladu s cilji, ki se uresničujejo z Uredbo št. 207/2009, temveč ta strategija spominja tudi na primer zlorabe pravice, za katerega je značilno, prvič, da kljub formalnemu izpolnjevanju pogojev, določenih v ureditvi Unije, cilj te ureditve ni uresničen, in drugič, da obstaja volja pridobitve koristi iz navedene ureditve z umetnim ustvarjanjem okoliščin, potrebnih za njeno pridobitev (glej v tem smislu sodbo z dne 21. julija 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 73 Na drugem mestu, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da naj bi se odbor za pritožbe neupravičeno osredotočil na en vidik, in sicer na administrativno korist, da tožeči stranki ni treba dokazati resne in dejanske uporabe znamke, katere prijava je bila ponovljena, in naj ne bi upošteval številnih drugih veljavnih razlogov, ki jih je tožeča stranka navedla v utemeljitev svoje strategije prijave znamke (glej točko 46 zgoraj), je treba ugotoviti, da glede na elemente, navedene v točkah od 59 do 64 zgoraj, ni mogoče utemeljeno trditi, da se je odbor za pritožbe osredotočil le na navedeni vidik.
- 74 Kot namreč poudarja EUIPO, je odbor za pritožbe kljub dokazom, iz katerih je razvidno, da je bil namen tožeče stranke med drugim izogniti se predložitvi dokaza o uporabi izpodbijane znamke, upošteval druge okoliščine. Tako je odbor za pritožbe v točkah 71 in 80 izpodbijane odločbe ugotovil, da je tožeča stranka s strategijo ponovljene prijave v okviru dveh postopkov z ugovorom, dejansko imela korist s tem, da se je izognila obveznosti dokazovanja uporabe izpodbijane znamke.
- 75 Poleg tega v nasprotju s tem, kar tožeča stranka neutemeljeno trdi v tožbi, odbor za pritožbe ni prezrl številnih drugih razlogov, ki jih je tožeča stranka navedla v utemeljitev svoje strategije prijave znamke. Kot je razvidno iz točk od 61 do 64 izpodbijane odločbe, je odbor za pritožbe preučil pojasnila tožeče stranke, da je ta v bistvu želela zaščititi znamko MONOPOLY za druge proizvode in storitve, da bi sledila razvoju tehnologije in širitvi svojih dejavnosti, ter jih štel za utemeljene. Zato odbor za pritožbe ni ugotovil ničnosti izpodbijane znamke za proizvode in storitve, ki niso zajeti s prejšnjimi znamkami. Vendar, kot pravilno trdi EUIPO, odbor za pritožbe ni presodil, da se temi pojasnili lahko utemelji prijava izpodbijane znamke za proizvode in storitve, ki so enaki tistim, ki so zajeti s prejšnjimi znamkami. V zvezi s tem je v točkah od 72 do 74 izpodbijane odločbe odbor za pritožbe med drugim

menil, da je domnevno zmanjšanje administrativnega bremena zaradi prijave izpodbijane znamke težko združljivo z dodatnimi stroški in administrativnim bremenom, povezanimi z ohranitvijo prejšnjih znamk.

- 76 Iz tega sledi, da je treba trditev tožeče stranke, da naj odbor za pritožbe ne bi opravil celovite presoje vseh upoštevanih elementov obravnavane zadeve, ker se je neupravičeno osredotočil na en sam vidik, zavriniti.
- 77 Nazadnje je treba na tretjem mestu zavriniti trditev tožeče stranke, da naj bi odbor za pritožbe v bistvu v točki 79 izpodbijane odločbe napačno navedel, da je tožeča stranka priznala, da je edina korist njene prakse prijave v tem, da ji ni treba dokazati resne in dejanske uporabe znamke v okviru postopka z ugovorom (glej točko 47 zgoraj). V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da iz točk 75, 76 in 79 izpodbijane odločbe jasno izhaja, da je odbor za pritožbe poudaril, da je šlo le za eno od koristi strategije prijave tožeče stranke ali enega od vzgibov za to strategijo. Odbor za pritožbe je poleg tega v točki 76 izpodbijane odločbe izrecno navedel, da „dejstvo, da prijava ni utemeljena zgolj s koristjo, da ji ni treba predložiti dokaza o resni in dejanski uporabi znamke, in da obstajajo drugi razlogi, samo po sebi ne pomeni, da je taka strategija sprejemljiva“.
- 78 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavriniti.

– *Drugi del prvega tožbenega razloga: neobstoj kakršne koli škode zaradi dejavnosti tožeče stranke*

- 79 Tožeča stranka v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga trdi, prvič, da od svojega ravnanja ni imela nobene koristi v smislu pridobitve ali obdržanja znamke, na kateri nima nobene pravice. Drugič, tožeča stranka poudarja, da je družabna igra „Monopoly“ tako znana, da bi bilo neresno trditi, da tožeča stranka znamke MONOPOLY ni uporabljala za igre. Tožeča stranka pa trdi, da jo zahteva po dokazovanju uporabe te znamke za družabne igre v okviru postopka za ugotovitev ničnosti izpostavlja visokim stroškom. Tretjič, tožeča stranka trdi, da če bi bila izpodbijana odločba potrjena, bi to vodilo do tega, da bi bil oddelek za izbris pri EUIPO zasut z zadevami, v katerih bi se zatrjevala slaba vera pri vsaki ponovljeni prijavi znamke, ki označuje enake ali podobne proizvode ali storitve. Četrto in nazadnje, tožeča stranka v zvezi s preučitvijo škode trdi, da izpodbijana odločba ne vsebuje ugotovitve o obstoju dejanske škode, ampak le implicitno ugotovitev, da bi škoda teoretično lahko izhajala iz morebitnega podaljšanja petletnega prehodnega obdobja. Vendar po mnenju tožeča stranka taka teoretična škoda nikakor ne bi smela voditi do sklepa, da je ravnala goljufivo.
- 80 EUIPO in intervenientka prerekata utemeljenost tega dela.
- 81 Najprej je treba zavriniti prvo in četrto trditev tožeče stranke, da naj ji njeno ravnanje v bistvu ne bi prineslo nobene koristi in ne bi povzročilo nobene škode (glej točko 79 zgoraj). Kot namreč v bistvu trdi intervenientka, je treba ugotoviti, da niti Uredba št. 207/2009 niti sodna praksa ne vsebujeta podlage, na podlagi katere bi bilo mogoče šteti, da je v obravnavani zadevi pridobitev koristi ali povzročitev škode upoštevno dejstvo pri presoji slabe vere tožeče stranke ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke.
- 82 V zvezi z drugo trditvijo, ki se nanaša na uporabo znamke MONOPOLY za igre, je odbor za pritožbe v točki 81 izpodbijane odločbe pravilno presodil, da vprašanje, ali bi tožeča stranka dejansko lahko dokazala tako uporabo, ni upoštevno, ker je treba presoditi namen prijavitelja znamke. Poleg tega in vsekakor, kot opozarja EUIPO, se dokazana uporaba navedene znamke, ki jo navaja tožeča stranka, nanaša le na namizne igre, in ne na vse proizvode in storitve, za katere je bilo ugotovljeno, da je izpodbijana znamka nična.

83 Nazadnje, trditev, da bi bil oddelek za izbris zasut z zadevami, v katerih bi se zatrjevala slaba vera, če bi bila izpodbijana odločba potrjena, je treba zavriniti, ker je brezpredmetna. Ta trditev nikakor ni podprta z nobenim konkretnim dokazom in je zato zgolj špekulacija.

84 Iz tega sledi, da je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavriniti.

– Tretji del prvega tožbenega razloga: neobstoj posebne preučitve vsake od prejšnjih znamk

85 Tožeča stranka v okviru tretjega dela prvega tožbenega razloga trdi, prvič, da prijava izpodbijane znamke nikakor ne ustreza tradicionalnemu vzorcu ponovljene prijave znamke nekaj mesecev pred iztekom petletnega prehodnega obdobja. Po mnenju tožeče stranke je odbor za pritožbe torej storil napako s tem, da ni upošteval dejstva, da izpodbijana znamka – glede na datuma registracije prejšnjih znamk št. 6895 511 in 8950 776 – ni bila prijavljena na datum, ki bi bil blizu datumu izteka petletnega prehodnega obdobja, do katerega je bila upravičena vsaka od teh prejšnjih znamk. Drugič, tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je prijave prejšnjih znamk obravnaval tako, kot da bi dejansko šlo za eno samo prijavo.

86 EUIPO in intervenientka prerekata utemeljenost tega dela.

87 V zvezi s prvo trditvijo tožeče stranke je treba navesti, da ta pravilno trdi, da zahteva za registracijo izpodbijane znamke ni bila vložena na datum, ki bi bil blizu datumov izteka prehodnega obdobja za prejšnji znamki št. 6895 511 in št. 8950 776. Ker je bila prejšnja znamka št. 6895 511 registrirana 21. januarja 2009, prejšnja znamka št. 8950 776 pa 2. avgusta 2010, je bilo namreč z registracijo izpodbijane znamke podaljšano prehodno obdobje v zvezi z neuporabo prve od teh dveh prejšnjih znamk za dve leti in dva meseca za storitve iz razreda 41, ki jih zajema ta prva prejšnja znamka, in podaljšano prehodno obdobje druge od teh dveh prejšnjih znamk za skoraj osem mesecev za proizvode iz razreda 16, ki jih zajema ta druga prejšnja znamka.

88 Vendar v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, to dejstvo samo po sebi ne more zadostovati za ugotovitev, da tožeča stranka ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke ni ravnala v slabi veri.

89 V zvezi s tem je, kot v bistvu poudarja EUIPO, ne glede na podaljšanje prehodnega obdobja pomemben namen prijavitelja ob vložitvi zahteve za registracijo. Opozoriti pa je treba, da je tožeča stranka priznala in celo trdila, da je ena od koristi, ki so upravičevale prijavo izpodbijane znamke, ta, da ji ni treba predložiti dokaza o resni in dejanski uporabi izpodbijane znamke. Zato, čeprav podaljšanje prehodnega obdobja prejšnjih znamk ni posebej dolgo, je tožeča stranka vseeno pridobila željeno korist, in sicer da ji ni treba dokazati uporabe znamke MONOPOLY za dodatni dve leti in dva meseca za storitve iz razreda 41, zajete s prejšnjo znamko št. 6895 511, in za skoraj osem mesecev za proizvode iz razreda 16, zajete s prejšnjo znamko št. 8950 776.

90 Drugo trditev, v skladu s katero naj bi odbor za pritožbe prijave prejšnjih znamk obravnaval, kot da bi dejansko šlo za eno samo prijavo, pa je treba zavriniti. Iz točk od 54 do 62 izpodbijane odločbe je namreč jasno razvidno, da je odbor za pritožbe upošteval hkrati različne proizvode in storitve, zajete s prejšnjimi znamkami, in različne datume prijave navedenih znamk.

91 Iz navedenega izhaja, da je treba tretji del prvega tožbenega razloga zavriniti.

– Četrti del prvega tožbenega razloga: neupoštevanje dejstva, da je praksa tožeče stranke običajna in splošno sprejeta

- 92 Tožeča stranka v okviru četrtega dela prvega tožbenega razloga v bistvu trdi, da odbor za pritožbe ni mogel šteti, da je tožeča stranka ravnala v slabi veri s tem, da je ponovno prijavila svoje prejšnje znamke, ker je šlo za običajno in očitno sprejeto industrijsko prakso. Tožeča stranka dodaja, da ji ni mogoče očitati, da je ravnala v slabi veri, ker je ravnala „v skladu z mnenjem lokalnih odvetnikov glede njihovih prijav na splošno“. Poleg tega tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe tožečo stranko skušal dati za zgled, da bi pokazal, kako namerava spremeniti ureditev, kar naj bi priznal v točki 87 izpodbijane odločbe, v kateri naj bi priznal enostransko pripravo nove ureditve. Nazadnje, tožeča stranka trdi, da bi EUIPO, če bi bila izpodbijana odločba potrjena, njej in mnogim drugim imetnikom znamk Evropske unije odvzel lastninsko pravico.
- 93 EUIPO in intervenientka prerekata utemeljenost tega dela.
- 94 Najprej je treba navesti, da trditve tožeče stranke v okviru tega dela nikakor niso podprte. Tožeča stranka namreč trdi le, da je ponovljena prijava prejšnjih znamk običajna praksa, ne da bi v podporo tej trditvi predložila kakršen koli dokaz. Vsekakor je treba ugotoviti, da niti Uredba št. 207/2009 niti sodna praksa ne vsebujeta podlage, na podlagi katere bi bilo mogoče izključiti morebitno slabo vero tožeče stranke, ker naj bi ta ravnala v skladu z običajno industrijsko prakso in v skladu z mnenjem odvetnikov. Kot je odbor za pritožbe pravilno navedel v točki 78 izpodbijane odločbe, zgolj dejstvo, da druga podjetja morda uporabljajo določeno strategijo prijave, ne pomeni nujno, da je ta strategija zakonita in sprejemljiva. Poleg tega, kot v bistvu poudarja EUIPO, je treba glede na okoliščine posameznega primera presoditi, ali je taka strategija skladna z Uredbo št. 207/2009 ali ne. Iz zgornjih preudarkov pa je razvidno, da je tožeča stranka namerno poskušala obiti temeljno pravilo prava znamk Evropske unije, in sicer pravilo o dokazovanju uporabe, da bi od tega imela korist na škodo ravnotežja sistema, ki izhaja iz tega prava, kot ga je vzpostavil zakonodajalec Unije. Zato je treba šteti, da je namen tožeče stranke – čeprav imetniku znamke Evropske unije nič ne prepoveduje, da ponovno prijavi to znamko – v nasprotju s cilji Uredbe št. 207/2009 (glej točko 70 zgoraj). V posebnih okoliščinah obravnavane zadeve se tožeča stranka, da bi ovrgla presojo, v skladu s katero je ravnala v slabi veri, torej ne more uspešno sklicevati – četudi bi bili dejstvi dokazani – niti na dejstvo, da je bilo običajno, da podjetja uporabljajo isto strategijo prijave znamk, niti na dejstvo, da je tožeča stranka ravnala v skladu z mnenjem odvetnikov.
- 95 Dalje, trditev, da naj bi odbor za pritožbe v bistvu spremenil ureditev, kar naj bi priznal v točki 87 izpodbijane odločbe, pa je treba zavriniti. Kot namreč pravilno ugotavlja intervenientka in v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, je odbor za pritožbe zgolj uporabil veljavno ureditev in obstoječo sodno prakso ter nikakor ni priznal, da „spreminja ureditev“. Dejstvo, da se je odbor za pritožbe v točki 87 izpodbijane odločbe skliceval na obstoječo sodno prakso odborov za pritožbe, poleg tega nasprotuje nepodprti trditvi tožeče stranke.
- 96 Nazadnje, trditev, da naj bi EUIPO tožeči stranki in mnogim drugim imetnikom znamk odvzel lastninsko pravico, če bi bila izpodbijana odločba potrjena, ni podprta z nobenim konkretnim dokazom in zato pomeni zgolj špekulacijo, ki jo je treba zavriniti.
- 97 Iz navedenega izhaja, da je treba četrti del prvega tožbenega razloga zavriniti.

– *Peti del prvega tožbenega razloga: napaka odbora za pritožbe, ker je ugotovil ničnost izpodbijane znamke za tako imenovane „povezane“ proizvode, zajete s to znamko, čeprav ti proizvodi niso enaki proizvodom, zajetim s prejšnjimi znamkami*

- 98 Tožeča stranka v okviru petega dela prvega tožbenega razloga v bistvu izpodbija presojo odbora za pritožbe, da so proizvodi „igralni avtomati; aparati na kovance (igre); igralne karte“, ki jih zajema izpodbijana znamka, na eni strani in „igre, igrače“, na katere se nanaša prejšnja znamka št. 238352, na drugi strani enaki.
- 99 Po mnenju tožeče stranke dejstvo, da je odbor za pritožbe ugotovil, da so ti proizvodi enaki, kaže na nerazumevanje različnih zadevnih trgov. Natančneje, tožeča stranka glede „aparatom na kovance (igre)“ poudarja, da so predmet močno regulirane dejavnosti in so namenjeni odraslim osebam, ki so drugačna javnost od tiste, ki so ji namenjene igrače ali družabne igre. Tožeča stranka dodaja, da se pri igranju na aparatih na kovance postavlja vprašanje, ali je treba ta aparat šteti za igro ali igračo. Zato se s sistemom prijave, kakršen je ta v obravnavani zadevi, neizogibno postavljajo vprašanja, kadar proizvodi niso jasno uvrščeni v en ali drug razred.
- 100 EUIPO in intervenientka prerekata utemeljenost tega dela.
- 101 Najprej je treba navesti, da tožeča stranka ni navedla nobene posebne utemeljitve, s katero bi poskušala dokazati, da je odbor za pritožbe napačno ugotovil, da so „igralni avtomati“ in „igralne karte“, zajeti z izpodbijano znamko, ter „igre, igrače“, na katere se nanaša prejšnja znamka št. 238352, enaki. Tožeča stranka je skopo navedla le utemeljitev v zvezi z „aparati na kovance (igre)“, za katere trdi, da niso enaki „igram“, ki jih zajema prejšnja znamka št. 238352.
- 102 V obravnavani zadevi je treba opozoriti, da je odbor za pritožbe v točki 60 izpodbijane odločbe v bistvu ugotovil, da splošna izraza „igre“ in „igrače“, ki opisujeta nekatere proizvode, označene s prejšnjo znamko št. 238352, zajemata „igralne avtomate; aparate na kovance (igre); igralne karte“. Tako je odbor za pritožbe menil, da so „igre“ in „igrače“, ki jih zajema prejšnja znamka št. 238352, in „igralni avtomati; aparati na kovance (igre); igralne karte“, na katere se nanaša izpodbijana znamka, enaki.
- 103 Tej presoji odbora za pritožbe je treba pritrditi.
- 104 Čeprav je namreč res, da se klasifikacija proizvodov in storitev opravlja izključno za administrativne namene, tako da proizvodov in storitev ni mogoče šteti za podobne zgolj zato, ker so v istem razredu, in jih ni mogoče šteti za različne zgolj zato, ker so v različnih razredih, je treba navesti, da je mogoče v skladu z ustaljeno sodno prakso proizvode šteti za enake, kadar so proizvodi, na katere se nanaša prijava znamke, vključeni v splošnejšo kategorijo, na katero se nanaša prejšnja znamka (glej sodbo z dne 7. septembra 2006, Meric/UUNT – Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 105 V obravnavani zadevi je tako treba, kot trdi EUIPO, za proizvode iz razreda 28, na katere se nanaša izpodbijana znamka, in sicer „igralne avtomate“, „aparate na kovance (igre)“ in „igralne karte“, šteti, da spadajo v splošnejšo kategorijo „iger“, ki prav tako spadajo v razred 28 in so zajeti s prejšnjo znamko št. 238352. Očitno je, da zelo splošen pojem „igre“ zajema številne vrste iger, med njimi tiste, na katere se nanaša zgoraj navedena izpodbijana znamka. Odboru za pritožbe torej ni mogoče utemeljeno očitati, da je štel, da so proizvodi „igralni avtomati; aparati na kovance (igre); igralne karte“ iz razreda 28, zajeti z izpodbijano znamko, in „igre“, na katere se nanaša prejšnja znamka št. 238352 in ki prav tako spadajo v razred 28, enaki.
- 106 Nazadnje, trditve tožeče stranke, da so „aparati na kovance (igre)“ predmet močno regulirane dejavnosti in da so namenjeni odraslim osebam, ki so drugačna javnost od tiste, ki so ji namenjene igrače ali družabne igre, niso upoštevne. Kot je bilo namreč že ugotovljeno v točki 105 zgoraj, je

kategorija „iger“, zajeta s prejšnjo znamko št. 238352, dovolj široka, da vključuje „igralne avtomate“, „aparate na kovance (igre)“ in „igralne karte“, na katere se nanaša izpodbijana znamka, in da je zato mogoče šteti, da so navedeni proizvodi, ki jih zajemata ti znamki, enaki.

107 Iz navedenega izhaja, da je treba peti del prvega tožbenega razloga zavriniti.

– Šesti del prvega tožbenega razloga: napaka odbora za pritožbe, ker je ugotovil, da ravnanje tožeče stranke ne omogoča povečanja administrativne učinkovitosti

108 Tožeča stranka v okviru šestega dela prvega tožbenega razloga izpodbija presojo iz točke 73 izpodbijane odločbe, v skladu s katero je v bistvu težko razumeti, kako bi se lahko administrativno breme, ki je naloženo tožeči stranki, zmanjšalo s ponovljeno prijavo znamke, enake prejšnjim znamkam. Po mnenju tožeče stranke je predložila številne dokaze, med drugim pričanje, ki dokazujejo, da bi ji ta praksa omogočila, da je administrativno učinkovitejša, medtem ko naj nasprotna presoja odbora za pritožbe ne bi temeljila na nobenem dokazu.

109 EUIPO in intervenientka prerekata utemeljenost tega dela.

110 V obravnavani zadevi je treba poudariti, da presoja iz točke 73 izpodbijane odločbe temelji na ugotovitvi, da se tožeča stranka ni odpovedala nobeni od svojih prejšnjih znamk, ki jih zdaj zajema izpodbijana znamka. Poleg tega je odbor za pritožbe poudaril, da – kot je trdila intervenientka – „ohranitev obstoječih enakih znamk pomeni kopičenje znamk [...], ki zahteva povečan obseg administrativnega dela in vlaganj, na primer zaradi plačila pristojbin za prijavo in stroškov prijave, povezanih z zakonitimi zastopniki, za vsako prijavljeno in registrirano znamko, stroškov za pristojbine za podaljšanje za vsako znamko, stroškov administrativnega spremljanja v podjetju imetnika in v odvetniški pisarni, stroškov spremljanja in nadzora različnih znamk, da se zagotovi, da ni enakih oziroma podobnih znamk, ter stroškov, povezanih s postopki z ugovorom, ki so začeti za zaščito vsake od teh različnih znamk“.

111 V teh okoliščinah tožeča stranka ne more utemeljeno trditi, da je odbor za pritožbe opravil presojo iz točke 73 izpodbijane odločbe, ne da bi imel kakršen koli dokaz in da se je oprl le na lastno prepričanje.

112 Glede trditve tožeče stranke, da naj bi predložila dokaze o administrativni učinkovitosti, povezani z vložitvijo zahteve za registracijo izpodbijane znamke, je treba ugotoviti, da ta trditev nikakor ni podprta. Tožeča stranka namreč navaja le, prvič, da je bila prijava izpodbijane znamke „način, kako tožeča stranka upravlja svoj ogromen portfelj znamk“, in drugič, da uporablja računalniško voden sistem registracije, tako da vnos dodatne znamke v ta sistem ni težko administrativno dejanje.

113 Nazadnje, trditev, da naj odbor za pritožbe v okviru zadevne presoje ne bi upošteval pomembnosti vprašanja prednosti, ki je vezana na prejšnje znamke, kadar se njihov imetnik odloča o njihovem morebitnem podaljšanju, je treba zavriniti, ker ni upoštevana glede vprašanja, ali je bilo mogoče administrativno breme, naloženo tožeči stranki, zmanjšati s ponovljeno prijavo znamke, ki je enaka prejšnjim znamkam.

114 Iz navedenega izhaja, da je treba šesti del prvega tožbenega razloga in zato prvi tožbeni razlog v celoti zavriniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev pravice do poštenega sojenja

- 115 Tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga odboru za pritožbe očita, prvič, da je kršil njeno pravico do poštenega sojenja, ker naj bi odbor za pritožbe svojo presojo oprl na nekatere vidike spora, ki niso bili predloženi tožeči stranki, s čimer je kršil pravico do nepristranskega postopka, drugič, da je odločil kot prvostopenjsko sodišče, s čimer ji je odvzel stopnjo pritožbe, in tretjič, da je upošteval druge zadeve v zvezi s prejšnjimi znamkami, ne da bi o tem obvestil tožečo stranko.
- 116 EUIPO in intervenientka prerekata utemeljenost drugega tožbenega razloga.
- 117 Najprej je treba v zvezi s kršitvijo pravice do poštenega sojenja, na katero se sklicuje tožeča stranka, opozoriti, da je v skladu s sodno prakso uporaba pravice do poštenega „sojenja“ v postopkih pred odbori za pritožbe pri EUIPO izključena, ker ti postopki niso sodni, ampak upravni (glej v tem smislu sodbi z dne 12. decembra 2014, *Comptoir d'Épicerie/UUNT – A-Rosa Akademie (da rosa)*, T-405/13, neobjavljena, EU:T:2014:1072, točka 71, in z dne 3. maja 2018, *Raise Conseil/EUIPO – Raisers (RAISE)*, T-463/17, neobjavljena, EU:T:2018:249, točka 22 in navedena sodna praksa). Iz tega sledi, da je treba drugi tožbeni razlog tožeče stranke v delu, v katerem se nanaša na kršitev pravice do poštenega sojenja, zavrniti kot neutemeljen.
- 118 Tudi če bi bilo treba drugi tožbeni razlog razlagati tako, da se tožeča stranka sklicuje na kršitev svoje pravice do izjave na podlagi člena 75 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 94(1) Uredbe 2017/1001), ga je treba prav tako zavrniti.
- 119 V zvezi s tem je treba spomniti, da lahko v skladu s členom 75 Uredbe št. 207/2009 odločbe EUIPO temeljijo le na razlogih ali dokazih, na katere so imele zadevne stranke priložnost podati pripombe. Ta določba pomeni posebno uporabo splošnega načela varstva pravice do obrambe, ki je sicer določeno v členu 41(2)(a) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, v skladu s katerim je treba osebam, katerih interesi so prizadeti z odločbami javnih organov, omogočiti, da učinkovito izrazijo svoje stališče (glej sodbo z dne 8. februarja 2013, *Piotrowski/UUNT (MEDIGYM)*, T-33/12, neobjavljena, EU:T:2013:71, točka 16 in navedena sodna praksa).
- 120 Pravica do izjave iz člena 75 Uredbe št. 207/2009 se nanaša na vse dejanske in pravne elemente, na katerih temelji odločba, ne pa na končno stališče, ki ga namerava sprejeti organ (glej sklep z dne 8. septembra 2015, *DTL Corporación/UUNT*, C-62/15 P, neobjavljen, EU:C:2015:568, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 121 Dodati je treba, da v obravnavani zadevi, kot v bistvu trdita tako EUIPO kot intervenientka, iz poteka postopka pred organi EUIPO izhaja, da so stranke imele priložnost razpravljati o različnih vidikih te zadeve. Tožeča stranka je tako 12. novembra 2018 predložila pričanje. Obravnava pred odborom za pritožbe je potekala 19. novembra 2018. Intervenientka je 21. januarja 2019 predložila pripombe na zapisnik in vsebino ustnega postopka, s katerimi je predlagala, naj se pričanje ne upošteva, tožeča stranka pa je nanje odgovorila 22. februarja 2019.
- 122 Tako je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da ji je bila odvzeta možnost, da se opredeli o nekaterih vidikih spora, na katere je odbor za pritožbe oprl svoje končno stališče. Zato trditve tožeče stranke, da naj ne bi bila posebej zaslišana o nekaterih vidikih spora – ne glede na to, da je ta trditve skopa – ni mogoče sprejeti.
- 123 Nazadnje, iz sodne prakse vsekakor izhaja, da je pravica do obrambe kršena zaradi postopkovne nepravilnosti samo, če je imela ta dejanski vpliv na možnost zadevnih podjetij, da se branijo. Tako lahko neupoštevanje veljavnih pravil, katerih namen je varstvo pravice do obrambe, vpliva na upravni postopek le, če se dokaže, da bi se ta lahko končal drugače, če tega neupoštevanja ne bi bilo (glej sodbo z dne 12. maja 2009, *Jurado Hermanos/UUNT (JURADO)*, T-410/07, EU:T:2009:153, točka 32 in navedena sodna praksa).

- 124 V obravnavani zadevi pa tožeča stranka ne navaja nobenega dejstva niti ne navaja nobene trditve, s katerima bi lahko dokazala, da bi bil izid upravnega postopka drugačen, če bi ji odbor za pritožbe postavil vprašanja o nekaterih vidikih spora. Tožeča stranka ni predložila nobene informacije o možnostih obrambe, ki naj bi ji bile odvzete, niti o dokazih, ki naj bi jih predložila ali navedla, če bi imela možnost zavzeti stališče o vprašanjih, ki bi ji po njenem mnenju morala biti postavljena.
- 125 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba drugi tožbeni razlog in zato tožbo v celoti zavrni, ne da bi bilo treba odločiti o trditvi intervenientke, s katero se zatrjuje nedopustnost nekaterih prilog, ki jih je tožeča stranka predložila pred Splošnim sodiščem.

Stroški

- 126 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka s predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi EUIPO in intervenientke naloži plačilo stroškov.
- 127 Intervenientka je poleg tega predlagala, naj se tožeči stranki naloži, da ji povrne stroške, ki so ji nastali v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO. V zvezi s tem je treba spomniti, da se na podlagi člena 190(2) Poslovnika nujni stroški, ki so strankam nastali v postopku pred odborom za pritožbe, štejejo za stroške, ki se lahko povrnejo. Zato je treba predlogu intervenientke, naj se tožeči stranki naloži povračilo nujnih stroškov, ki so ji nastali v postopku pred drugim odborom za pritožbe pri EUIPO, ugoditi.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Družbi Hasbro, Inc. se naloži plačilo stroškov, vključno s stroški družbe Kreativni Događaji d.o.o., ki so ji nastali v postopku pred drugim odborom za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO).**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Schwarcz

Iliopoulos

Norkus

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 21. aprila 2021.

Podpisi